

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobce: **K. M.**
zastoupen advokátem JUDr. Ing. Ondřejem Horázným
se sídlem Ondříčkova 1304/9, 130 00 Praha 3

proti
žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**
sídlem Žižkova 1882/57, 586 01 Jihlava 1

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. listopadu 2023, sp. zn.
OOSČ 721/2023 OOSC/169, č. j. KUJI 104353/2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a rozhodnutí správního orgánu

1. Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2023, sp. zn. OOSČ 721/2023 OOSC/169, č. j. KUJI 104353/2023 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Havlíčkův Brod (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 14. 8. 2023, č. j. MHB_DOP/1422/2023-17 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupku“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku z

nedbalosti podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Za to mu byla uložena pokuta ve výši 2.000 Kč a povinnost náhrady nákladů řízení spojených s projednáváním přestupku ve výši 1.000 Kč.

2. Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu držel v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové či záznamové zařízení, když dne 3. 1. 2023 v 9:45 hod na dálnici D1 v km 95, 8 ve směru jízdy na Brno, v katastru obce Kamenice, okres Havlíčkův Brod, jako řidič nákladního automobilu tov. zn. DAF XG 480 FT, xxx, držel při jízdě s uvedeným vozidlem v ruce telefonní přístroj.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

3. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí a navrhl jeho zrušení z důvodu, že byl napadeným rozhodnutím, resp. jemu předcházejícím správním řízením zkrácen na svých právech, zejména na právu na spravedlivý proces. Přestupkové řízení bylo vedeno jednostranně, bez dostatečného dokazování. Závěry, které správní orgán I. stupně učinil, neodpovídají řešení obdobných otázek v judikatuře Nejvyššího správního soudu, konkrétně odkázal na jeho rozsudek ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 102/2010-86.
4. Žalobce namítl, že napadené rozhodnutí je nezákonné, jelikož žalovaný dostatečně nezjistil skutkový stav a neobstaral dostatečné důkazy. Uvedl, že napadené rozhodnutí a řízení mu předcházející trpí takovými vadami a nedostatky, že mohou mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci.
5. Dále sdělil, že žalovaný založil napadené rozhodnutí pouze na svědectví dopravních policistů, které je v přímém rozporu s jeho tvrzením, přičemž správní orgány zcela pominuly, že důvěryhodnost policisty je založena na klíčovém výchozím předpokladu, že o důvěryhodnosti policisty není zpravidla důvodu pochybovat tehdy, není-li z žádných okolností patrné, že by policista měl zájem na tom, jak bude věc, ke které vypovídá, vyřízena. Žalobce zpochybnil, zda lze v jeho případě policisty, kteří vypovídali, považovat za nestranné.
6. Žalobce tvrdil, že svědci nebyli schopni vůbec popsat předmět, který označili jako telefon, uváděli obecná tvrzení, přičemž na vzdálenost 25 metrů v krátkém časovém okamžiku mohli jen sotva rozeznat, jaký předmět drží v ruce. Mohlo se jednat o bagetu, krabičku cigaret či holicí strojek (k tomu navrhl provedení důkazu vyobrazením planžetového holicího strojku, které přiložil k žalobě). Svědci měli při výpovědi konkretizovat alespoň skutečnost, zda se jednalo o tlačítkový telefon či telefon s dotykovým displejem. K důvěryhodnosti svědecké výpovědi nepřispěl ani popis prvního spatření mobilního telefonu oběma svědky, kteří popsali předmětnou skutečnost rozdílně za užití slov „zřejmě“ a „řidič něco drží v ruce“. Ve výpovědích tedy existují rozpory a již prvostupňové rozhodnutí nesplňovalo podmínky § 3 správního řádu.
7. Žalobce vyjádřil také názor, že měl žalovaný kromě výsledků svědků provést přinejmenším zjednodušený statický vyšetřovací pokus, aby se prokázalo, co vlastně mohli svědci vidět.
8. Dále namítl, že není zřejmé, k čemu měla směřovat údajná konverzace stran pokuty příkazem na místě. Z kontextu se to žalobci jeví tak, že k okamžiku silniční kontroly.

Každopádně tvrzení svědků o tom, co měl žalobce údajně říkat, nelze použít jako důkaz. K tomu odkázal na usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 3. 10. 2012, č. j. 7 Tdo 1116/2012.

9. V poslední žalobní námitce žalobce konstatoval, že prvotní zjištění, že držel v ruce mobilní zařízení, si policisté ověřili při souběžné jízdě vozidel v okolí km 100. Ve výroku napadeného rozhodnutí je však uvedeno, že se dopustil přestupku v km 95,8 dálnice D1 v 9:45 hod. Z uvedeného žalobce dovodil, že se nejednalo o ověření, ale o dva skutky s časovým odstupem, jelikož ho policisté neobvinili z přestupku spáchaného v km 100 dálnice D1.
10. Žalobce proto na základě shora uvedeného uzavřel, že rozhodně nemohl být zjištěn takový stav věci pro uznání jeho viny z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu, o kterém by nebyly důvodné pochybnosti.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného a repliky žalobce

11. Žalovaný plně odkázal na své odůvodnění rozhodnutí ze dne 10. 11. 2023, sp. zn. OOSČ 721/2023 OOSC/169, č. j. KUJI 104353/2023, jelikož se žalobní námitky shodují s námitkami obsaženými v odvolání. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné a zákonné. Závěrem vyjádření navrhl zamítnutí žaloby.
12. Ve stručné replice na vyjádření žalovaného žalobce zopakoval, že trvá na svém žalobním návrhu, tedy zrušení napadeného rozhodnutí. Vyjádření žalovaného k žalobě označil za nepřezkoumatelné, jelikož žalovaný neuvedl žádné důvody k zamítnutí žaloby.

IV. Jednání před soudem

13. Z jednání soudu konaného dne 26. 3. 2024 se strana žalovaná omluvila. Zástupce žalobce přednesl obsah žaloby. Dal soudu na zvážení, zda neprovede důkazy fotografiemi a videem, které předložil správním orgánům jako přílohu svého podání z 25. 7. 2023 a kterými se ve správním řízení snažil prokázat, že zasahující policisté nemohli vidět, zda žalobce drží v ruce skutečně mobilní telefon. Po poučení soudu, že tyto důkazy jsou součástí správního spisu, že je s jejich obsahem soud seznámen a že s ohledem na judikaturu správních soudů není třeba obsahem správního spisu provádět důkaz, na tomto návrhu netrval. Navrhl ovšem, aby soud doplnil dokazování vyobrazením planžetového holicího strojku, které připojil k žalobě. Tomuto návrhu soud nevyhověl, protože tento důkaz nepovažoval za relevantní pro posouzení věci (k tomu ještě v podrobnostech níže). Jinak setrval na svém procesním návrhu.

IV. Posouzení věci krajským soudem

14. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Po prostudování předloženého správního spisu dospěl soud k následujícím právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.
15. Na úvod předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním

žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

16. Dodává ještě, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že správní orgán (jakož i správní soud) je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, neboť jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „...*přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek.*“ K tomu také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5.6.2017, č.j. 7 Ads 74/2017 – 31, dle něhož „*není povinností správního soudu reagovat na každý dílčí argument uplatněný v podání a ten obsáhle vyvrátit; úkolem soudu je uchopit obsah a smysl argumentace a vypořádat se s ní (podpůrně srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05, IV. ÚS 787/06, III. ÚS 989/08, III. ÚS 961/09, IV. ÚS 919/14, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43).*“
17. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně obdržel oznámení přestupku, č. j. KRPJ-1992-4/PŘ-2023-160041-KOU, vyhotovené dne 16. 1. 2023 Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie kraje Vysočina, dálničnickým oddělením Velký Beranov. Přílohou tohoto oznámení byl úřední záznam sepsaný příslušníky Policie ČR o okolnostech kontroly a předmětném přestupku, oznámení přestupku s podrobným popisem okolností spáchaného přestupku, fotografie řidičského průkazu žalobce a evidenční karta řidiče.
18. Dne 22. 3. 2023 vydal správní orgán I. stupně příkaz, kterým rozhodl, že je žalobce vinen a uložil mu pokutu ve výši 2.000 Kč. Dne 6. 4. 2023 podal žalobce včas proti příkazu odpor a požádal o nahlížení do spisu, které se uskutečnilo dne 26. 4. 2023. Žalovaný předvolal žalobce k ústnímu jednání, které se po předchozí omluvě žalobce konalo dne 28. 6. 2023. Žalobce se k jednání dostavil, v jeho průběhu byli také vyslechnuti svědci J. K. a L. Z., zasahující policisté. Během jednání žalobce předložil fotografie z interiéru předmětného vozidla, které disponuje handsfree zařízením. Žalobce dne 25. 7. 2023 zaslal doplnění vyjádření k podkladům rozhodnutí a přiložil další fotografie a video, které podle něho dokazují, že zasahující policisté nemohli vidět, zda drží v ruce právě mobilní telefon.
19. Následně dne 14. 8. 2023 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí č. j. MHB_DOP/1422/2023-17, jímž žalobce uznal vinným ze spáchaní přestupku tak, jak je uvedeno shora v části I. odůvodnění tohoto rozsudku. Proti rozhodnutí podal žalobce odvolání, odvolací námitky se v podstatě shodují s námitkami žalobními. O něm rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, jak shora uvedeno.

20. Podle § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu: „Řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení“. Ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 téhož zákona stanoví: „Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.“
21. Podle § 3 správního řádu: „Nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.“
22. Předně žalobce namítal, že byl napadeným rozhodnutím, resp. jemu předcházejícím správním řízením zkrácen na svých právech, zejména na právu na spravedlivý proces. Přestupkové řízení bylo vedeno jednostranně, bez dostatečného dokazování. Závěry, které správní orgán I. stupně učinil, neodpovídají řešení obdobných otázek v judikatuře Nejvyššího správního soudu, konkrétně odkázal na jeho rozsudek ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 102/2010-86. K tomu zdejší soud uvádí, že zmiňovaný rozsudek má s žalobcovým případem určitou podobnost, ovšem liší se v tom, že žalobce pouze tvrdí, že mobilní zařízení v ruce nedržel, zatímco v uvedeném rozsudku Nejvyššího správního soudu stěžovatel rozporoval celou situaci a okolnosti situace, kdy ho měli policisté spatřit s mobilním telefonem v ruce během řízení vozidla. Navíc ve druhém případě byla situace značně vyhrocená arogantním jednáním řidiče a následnou kontrolou povinné výbavy ze strany policistů, což mohlo vést ke zpochybnění jejich výpovědí. Tak tomu ale v projednávané věci nebylo.
23. Dále žalobce sdělil, že žalovaný založil napadené rozhodnutí pouze na svědectví dopravních policistů, které je v přímém rozporu s jeho tvrzením, přičemž správní orgány zcela pominuly, že důvěryhodnost policisty je založena na klíčovém výchozím předpokladu, že o důvěryhodnosti policisty není zpravidla důvodu pochybovat tehdy, není-li z žádných okolností patrné, že by policista měl zájem na tom, jak bude věc, ke které vypovídá, vyřízena. Žalobce zpochybnil, zda lze v jeho případě policisty, kteří vypovídali, považovat za nestranné. K tomu žalovaný v napadeném rozhodnutí přílehlavě odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007 č. j. 4 As 19/2007-14, který se otázkou věrohodnosti zasahujícího policisty jako svědka zabýval a konstatoval následující: „K osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi Nejvyšší správní soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil.“ Nejvyšší správní soud sice v některých podobných případech zpochybnil výpověď policistů či strážníků (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 - 63, nebo ze dne 16. 3. 2022, č. j. 6 As 245/2020 - 22), učinil tak však vždy s ohledem na konkrétní a specifické okolnosti dané věci (např. pro šikanózní jednání zasahujících policistů vůči dotčenému řidiči), které v projednávaném případě přítomny nebyly. Ze správního spisu vyplývá, že policejní kontrola probíhala zcela standardně bez jakýchkoli excesů. Soud důkladně prostudoval svědecké výpovědi a neshledal, že by z důvodů tvrzených žalobcem bylo možno tyto výpovědi stran skutečností relevantních pro posouzení merita věci (zejména

otázka držení telefonního přístroje žalobcem za jízdy) považovat za rozporné. Dále zhodnotil, že žalovaný náležitě odůvodnil na str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí, proč považoval výpověď svědků za důvěryhodnou a dostatečným způsobem zhodnotil důkazy. V této souvislosti soud zdůrazňuje, že hodnocení důkazů je ovládáno zásadou volného uvážení. Kritériem volného uvážení jsou zásady logiky, přičemž v odůvodnění správního rozhodnutí musí být způsob hodnocení důkazů náležitým způsobem popsán. Oběma těmito požadavkům rozhodnutí žalovaného i prvostupňové rozhodnutí vyhovují. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí podrobně popsal skutečnosti, které vzal za prokázané, i to, proč uvěřil svědeckým výpovědím policistů. K tomu zdejší soud odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 5. 10. 2016, č. j. 41 A 106/2014-53: „*Situace, kdy proti sobě stojí tvrzení policistů a přestupce, není neobvyklá. Správní orgán důkazy posuzuje v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, hodnotí dostupné důkazy dle svého uvážení. To však neznamená, že některý z důkazních prostředků může mít a priori vyšší váhu než jiný. Míra věrohodnosti prováděných důkazů, konzistentnost výpovědí a další okolnosti plynoucí ze specifika každé projednávané věci dají ve svém souhrnu správnímu orgánu ucelený obraz o tom, jak se projednávaná věc udála. Přitom není vždy nezbytné, aby správní orgán měl k dispozici i další důkazní prostředky, jako jsou například fotografie či jiné záznamy.*“ S těmito závěry se zdejší soud ztotožňuje. Uvedenou žalobní námitku tedy shledal lichou.

24. Žalobce dále namítl, že svědci nebyli schopni vůbec popsat předmět, který označili jako telefon, uváděli obecná tvrzení, přičemž na vzdálenost 25 metrů v krátkém časovém okamžiku mohli jen sotva rozeznat, jaký předmět drží v ruce. Mohlo se jednat o bagetu, krabičku cigaret či holicí strojek. Svědci měli dle jeho názoru při výpovědi konkretizovat alespoň skutečnost, zda se jednalo o tlačítkový telefon či telefon s dotykovým displejem. K důvěryhodnosti svědecké výpovědi neměl přispět ani popis prvního spatření mobilního telefonu oběma svědky. Ve výpovědích tedy dle žalobce existují rozpory a již prvostupňové rozhodnutí nesplňovalo podmínky § 3 správního řádu. K tomu zdejší soud uvádí, že ze správního spisu nevyplývají žádné indicie o tom, že by výsledky svědků byly prováděny jakkoliv účelově či v rozporu se zákonem. Dle názoru soudu svědci vypovídali v zásadních bodech shodně a nerozporně, jejich výpovědi pak korespondují s dalšími podklady obsaženými ve správním spise. V souvislosti s hodnocením věrohodnosti svědeckých výpovědí zasahujících policistů stran identifikace předmětu, který viděli v žalobcově ruce, odkazuje krajský soud zejména hodnocení žalovaného obsažené na str. 6 napadeného rozhodnutí, se kterým se plně ztotožňuje. Tam se žalovaný příhodně vyjádřil také k irelevanci žalobcem v průběhu správního řízení předložených fotografií a videa, kterými se snažil tvrzení svědků, že v jeho ruce telefonní přístroj zcela jistě viděli, zpochybnit.
25. Žalobce uvedl, že měl žalovaný kromě výsledků svědků provést přinejmenším zjednodušený statický vyšetřovací pokus, aby se prokázalo, co vlastně mohli svědci vidět. K tomu zdejší soud konstatuje, že na základě správního spisu a provedeného dokazování byl skutkový stav věci zjištěn v úplnosti, nebylo tedy třeba provádět další důkazy, včetně toho žalobcem navrhovaného. Na úplnosti zjištění skutkového stavu nebyly způsobilé ničeho změnit ani důkazy předložené žalobcem ve správním řízení a nacházející se ve správním spise (fotografie a video tvořící přílohu jeho podání ze dne 25. 7. 2023). Ze stejného důvodu také soud neprovedl důkaz vyobrazením planžetového holicího strojeku, jak navrhovala strana žalující při jednání soudu.

26. Dále strana žalující namítla, že není zřejmé, k čemu měla směřovat údajná konverzace stran pokuty příkazem na místě. Z kontextu se to žalobci jeví tak, že k okamžiku silniční kontroly. K tomu soud uvádí, že tvrzení svědků o tom, co měl žalobce údajně říkat, nebylo v napadeném rozhodnutí hodnoceno jako důkaz, žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel ze svědeckých výpovědí policistů o samotném spáchání přestupku. Uvedená žalobní námitka tedy směřuje ke skutečnosti, která pro rozhodnutí o meritu věci nebyla vůbec relevantní.
27. Další žalobní námitka spočívala v tvrzení, že prvotní zjištění, že žalobce držel v ruce mobilní zařízení, si policisté ověřili při souběžné jízdě vozidel v okolí km 100. Ve výroku napadeného rozhodnutí je však uvedeno, že se dopustil přestupku v km 95,8 dálnice D1 v 9:45 hod. Dle žalobce se tak mělo jednat o dva skutky s časovým odstupem, jelikož ho policisté neobvinili z přestupku spáchaného v km 100 dálnice D1. K samotné skutkové podstatě přestupku zdejší soud dodává, že zákon zakazuje řidiči držet za jízdy v ruce telefonní přístroj nebo jiné hovorové zařízení, z čehož logickou úvahou vyplývá, že k přestupku dochází v momentě, kdy je vozidlo v pohybu, tedy děje se tak v určitém nejen časovém, ale i vzdálenostním úseku. Nelze po policistech vyžadovat, aby specifikovali každý moment či kilometr předmětného přestupku, když ten se děje plynule v čase a prostoru. Proto rovněž nelze chápat žalobcovo jednání jako dva různé skutky, pokud si prvotní zjištění, že drží v ruce mobilní telefon, policisté ověřili při souběžné jízdě vozidel až v okolí km 100, tedy cca o 5 km dál od místa, kde poprvé spatřili, že žalobce mobilní telefon drží v ruce. S ohledem na předpokládanou rychlost jízdy žalobcova vozidla došlo k ověření cca do 4 minut, což je zcela běžná délka jednoho hovoru. Na uvedených skutkových zjištěních tedy není nic neobvyklého či nelogického, naopak. Žalovaný se danou námitkou zabýval na přelomu str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí a rovněž k tam obsaženým závěrům nemá krajských soud žádné výhrady.
28. Krajský soud proto uzavírá, že v projednávané věci bylo dostatečným způsobem prokázáno naplnění skutkové podstaty přestupku spočívajícího v držení mobilního telefonu při jízdě vozidlem ve smyslu § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona o silničním provozu.
29. V průběhu řízení nevyvstaly indicie o tom, že by chování zasahujících policistů bylo jakkoliv nestandardní nebo že by měli osobní zájem na věci, rovněž nebyly k dispozici žádné relevantní důkazy zpochybňující jejich konstantní a pro účely přestupkového řízení dostatečně určité výpovědi, a to ani v řízení před správními orgány ani před soudem. V projednávané věci tak bylo v rámci možností, které jsou správním orgánům z povahy věci dány při zjišťování přestupků tohoto typu a jinak nezdokumentovaných, s dostatečnou mírou jistoty zjištěno, že žalobce uvedený přestupek spáchal, jak je uvedeno v rozhodnutích žalovaného a správního orgánu prvního stupně.
30. Krajský soud uzavírá, že neshledal nepřezkoumatelnost ani nezákonnost napadeného rozhodnutí a neshledal žádné vady v řízení před orgánem I. stupně ani před žalovaným coby orgánem dovolacím, které by mohly mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Skutkový stav zjištěný správními orgány odpovídá obsahu správního spisu a správní orgány postupovaly v souladu se zásadami správního řízení. K otázce druhu, výše či přiměřenosti uložené sankce žalobní námitky nesměřovaly.

V. Závěr a náklady řízení

31. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
32. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu ani nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 26. března 2024

JUDr. Jan Rutsch v. r.
samosoudce